

Οι Βέλγοι Oathbreaker με την τρίτη τους full length κυκλοφορία κατάφεραν να είναι ένα από τα ονόματα που συζητήθηκαν αρκετά το 2016 όσον αφορά στον σκληρό ήχο. Παρόλο που η μπάντα υπάρχει απ' το 2008 και τα δύο προηγούμενα album της, το Maelstrøm του 2011 όσο και το Eros|Anteros του 2013 είναι τουλάχιστον εξαιρετικά, η περσινή στροφή τους περισσότερο προς το black metal (που κακά τα ψέματα είναι περισσότερο της μόδας) έφερε μπόλικη δημοσιότητα (ακόμα και σε πιο mainstream περιοδικά) και αναγνώριση από ένα μεγαλύτερο κοινό.

Το "Rheia" ίσως κάποιοι βιαστούν να το χαρακτηρίσουν σαν "Sunbather" (των Deafheaven ντε!) με γυναικεία φωνητικά, να το βάλουν δίπλα-δίπλα με την επίσης περσινή (πια) συνεργασία των Cult Of Luna με την Julie Christmas κάνοντας συγκρίσεις της τελευταίας με την Caro Tanghe, τραγουδίστριας των Βέλγων, ή απλά να το στριμώξουν κάτω απ' τον blackgaze σωρό (τι ηλίθιος όρος, θεέ μου...). Ναι μάλλον το "Rheia" μπορεί να είναι όλα τα παραπάνω και ακόμα περισσότερα. Είναι ένα άλμπουμ που σέβεται τις hardcore/ crust καταβολές της μπάντας και δεν πέφτει με τα μούτρα στην μανιέρα των Deafheaven, post-rock κλιμάκωση και μετά black metal. Οι Oathbreaker προσπαθούν να χωρέσουν σε αυτό όσες περισσότερες επιρροές τους μπορούν. Είναι ένα άλμπουμ που βρίθει μελωδιών. Έχει μια από τις καλύτερες γυναικείες φωνές στον σκληρό ήχο, που τη μια νανουρίζει, χαϊδεύοντας τα αυτιά και την άλλη τα μαστιγώνει, χωρίς να ακούγεται καθόλου "στημένη". Πραγματικά αυτή η μανιοκαταθλιπτική σχεδόν, εναλλαγή εντάσεων στα φωνητικά απ' το ονειρικά (ο τρόπος που τραγουδάει που και που μου θυμίζει μέχρι και την Allison Shaw των Cranes) στα ακραία και το πόσο παθιασμένη και ψυχωμένη είναι η ερμηνεία της Caro Tanghe ίσως και να είναι το μεγαλύτερο ατού αυτού του album.

Το album είναι βαθύ και εσωτερικό. Ενδοσκοπικό στα πιο γκρι και μαύρα σημεία της θλίψης και του πόνου. Καταφέρνει να είναι μουσικά ενδιαφέρον και περιπετειώδες. Να έχει

ταυτότητα κάτι που ειδικά στον ήχο που κινούνται αυτή την φορά οι Oathbreaker είναι πολύ σημαντικό με τόσες μπάντες να παίζουν τα ίδια και τα ίδια. Παρότι υφολογικά έχουν αφήσει σχετικά πίσω τα hardcore ξεσπάσματα αντικαθιστώντας τα με black metal και αρκετά post-metal περάσματα, η αισθητική του "Rheia" με τον προκάτοχο του "Eros | Anteros είναι παρόμοια. Γι' αυτό ίσως και το 10.56, το σχεδόν ακαπέλα, δίλεπτο μπάσιμο του album δεν ξενίζει αλλά δημιουργεί μια οικειότητα μια (ψευδή) αίσθηση ασφάλειας και ηρεμίας που έρχεται να καταποντίσει το Second Son Of R., ένα απ' τα καλύτερα τραγούδια της μέχρι τώρα πορείας τους. Σκάει σαν τυφώνας με τα ζεστά φωνητικά να χουν μετατραπεί σε απεγνωσμένα μαυρομεταλικά ουρλιαχτά. Η quiet vs loud μανιέρα μας δίνει ένα υπέροχο πέρασμα, θλιμμένο και νοσταλγικό *"This drunken body I've left behind / And the problems that are no longer mine / I resided under your broken feathers / For too long scraps of pictures in a box / Is what remains of those childhood dreams / You'll never know, The person I've become"* που το διαδέχεται ένα λυσσασμένο ξέσπασμα που κλείνει το κομμάτι.

Το Being Able To Feel Nothing (τι τίτλος!) είναι ενδεικτικό της στροφής του ήχου τους. Black και post metal μέρη διαδέχονται το ένα το άλλο σε ένα απ' τα πιο δυνατά κομμάτια του album. Το ακουστικό Stay Here / Accroche-Moi με κάνει να νιώθω σαν να υπάρχει μια δεύτερη διάσταση που το group καταφεύγει απ' την πολυβολία και βίαια πραγματικότητα. Σαν ένα μέρος αντεστραμμένης πραγματικότητας που βρέχει απαλά κάτι σαν στάχτη αλλά κανείς δεν σε ενοχλεί και τίποτα δεν μπορεί να σε πειράξει. Θαλπωρή παρά την θλίψη και την ματαιότητα της πραγματικότητας. Το Needles In Your Skin αν και μπαίνει ήρεμα επαναφέρει την ισορροπία μεταξύ ηρεμίας και έντασης τονίζοντας την μελωδικότητα των Oathbreaker. Συνέχεια με το Immortals. Ξεκινά οργισμένα και συνεχίζει έτσι μέχρι τα μισά του. Εκεί "παγώνει" και ένα τύμπανο χτυπά μονότονα με την Tanghe να απαγγέλει θρηνητικά *"I blame the barren sky/ For drying out my filthy mouth / Who will decide if I care enough / You ate my heart out, I am stone"*, προετοιμάζοντας το άκρως συναισθηματικό λυρικό, mid tempo τελείωμα που ακολουθεί.

Το I'm Sorry, This Is είναι ένα ατμοσφαιρικό ιντερλούδιο που εισάγει τα Where I Live και Where I Leave. Το πρώτο -προσωπικό αγαπημένο- χωράει όλα τα στοιχεία του "Rheia". Μελωδία, black metal λύσσα, post-hardcore γέφυρες, μια εντελώς emo ερμηνεία, ένα κολλητικό σήκωμα στην κιθάρα και το post-metal κλείσιμο. Η μουσική δεν φεύγει εντελώς, τα echoes παραμένουν για να προλογίσουν την συνέχεια με το Where I Leave. Ένα από τα πιο ατμοσφαιρικά κομμάτια του album. Μπαίνει με ένα βαθύ πιάνο και ακολουθεί μια εντελώς post-rock κλιμάκωση με τις κιθάρες να οδηγούν σε ένα κρεσέντο που θυμίζει το Clair Obscur κομμάτι που έκλεινε το προηγούμενο album τους.

Επιλέγουν να κλείσουν το album ήρεμα και απαλά όπως το ξεκίνησαν. Στο Begeerte οι κιθάρες χαϊδεύονται γλυκά δημιουργώντας μια αύρα, ένα απαλό άγγιγμα. Τα παραμορφωμένα, μονότονα τύμπανα αλλά και η νωχελικά ονειρική ερμηνεία της Tanghe

θυμίζουν την Chelsea Wolfe και αφήνουν τον ακροατή με την προσμονή για τη συνέχεια.

Το “Rheia” είναι ένα απ' τα album που αξίζει να θυμόμαστε απ' το 2016. Εγγυημένα.

-8,5-

Κείμενο: Βασίλης Μπέκας